

Тепер або
ніколи,
Рікко

УДК 821.113.5-31

Н 96

Rikka – på ordentlig og forever

© CAPPELEN DAMM AS 2020

All rights reserved

Майкен Нюлунд

Н 96 Тепер або ніколи, Рікко [Текст] : повість / Майкен Нюлунд ; іл.
Катріне Сандмель. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 128 с.

ISBN 978-966-448-353-4

У Рікки знову ціла купа проблем. Ненависна їй однокласниця Гітте теж закохана в Джіммі і, здається, вирішує взяти справу у свої руки. Це що ж, вона, а не Рікка стане коханою Джіммі? Ще й тато Рікки зі своєю новою родиною все ніяк не переїде на Сосновий пагорб, ближче до доньки. А тим часом дівчинка пропускає стільки нагод побачитися зі своїми улюбленими кузинами, які навіднуються до тата.

Врешті Рікка розуміє, що на всі важливі в житті вчинки — знайти нових друзів і нові зацікавлення, сказати про свої почуття, попросити пробачення, коли справді завинила, а чи написати любовного листа — треба зважитися, тепер або ніколи. Та чи буде цього достатньо?

УДК 821.113.5-31

Книгу видано за фінансової підтримки NORLA

© Майкен Нюлунд, текст, 2020

© Наталя Іваничук, переклад, 2024

© Катріне Сандмель, ілюстрації, 2020

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-353-4 (укр.)

ISBN 978-82-02-65434-4 (норв.)

Усі права застережено

МАЙКЕН НЮЛУНД

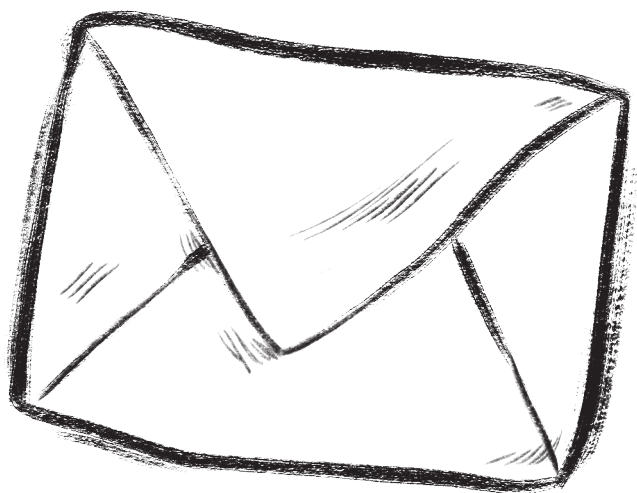
Тепер або ніколи, Рікко

проілюструвала
Катріне Сандмель

переклала з норвезької
Наїтала Іваничук

Львів
Видавництво Старого Лева

2024

Конверт

— Пахне снігом, — сказала Рікка на повний голос і принюхалася до повітря.

Саме коли вона виходила з будинку, на пагорб виїхав Джіммі на велосипеді. Він з'їхав на гравій, задивився на небо. Не сніжило, але дуже похолодніло. Над усіма дахами з димарів здіймався дим. З рота Джіммі теж парувало. Він видихнув хмаринку пари.

Джиммі нещодавно вселився у сусідній будинок і почав навчатися у 5-Б класі в школі на Сосновому пагорбі. Рікка

ходила в А-клас. На щастя, Джіммі не відразу втік до себе додому, а спинився. Рікка пострибала через дві сходинки з ганку і сіла на парканець, який розділяв їхні ділянки. Вона мерзла, та їй було байдуже. Надіялася, що він ніколи не піде геть. Що залишиться тут, разом з нею на весь день.

— Я був на уроці гри на гітарі, — озвався Джіммі.

— Ого! — промовила Рікка й потупила погляд.

Важко так довго дивитися в очі Джіммі.

— Можливо, засную власний музичний гурт, — мовив Джіммі.

У животі Рікки залоскотало, коли він сказав «гурт». Але в животі лоскотало не лише від цього слова, а від усього, що б він не сказав. Майже неможливо слухати, про що говорить Джіммі, — так лоскотно.

— Як мій тато, — додав Джіммі.

Тато Джіммі керував музичним гуртом. Музиканти давали концерти й проводили репетиції у підвалі будинку, де мешкав Джіммі.

— Я теж маю намір на чомусь грати, — озвалася Рікка.

Але це неправда. Про таке вона ніколи досі не думала.

— На чому?

Рікка знизала плечима. Спробувала згадати, на яких інструментах грають у музичних гуртах. Якщо Джіммі збере свій гурт, вона теж хотіла б у ньому грати.

— Може, на барабанах, — відповіла Рікка, бо це єдине, що спало їй на думку.

— Супер! — вигукнув Джіммі.

Рікка кивнула. Вони якийсь час помовчали, доки Джіммі раптом не спитав:

— Може, запишешся в оркестр?

— Оркестр? — вражено перепитала Рікка, не розуміючи, про що він каже.

— Гадаю, тобі треба піти в шкільний духовий оркестр, якщо хочеш навчитися грі на барабанах.

— Ти теж гратимеш в оркестрі?

— Гітаристи не грають у духовому оркестрі, — засміявся Джіммі.

Рікка не засміялася. Не мала бажання грати в шкільному духовому оркестрі без Джіммі. І чому вона не назвала якийсь інший інструмент? Скрипку, наприклад. У духовому оркестрі точно не грають на скрипках. Рікка ніколи не бачила жодного скрипаля на параді 17 травня, на День незалежності.

— Ти й у свого тата житимеш, коли він переїде сюди? — несподівано запитав Джіммі. — По тижню у кожного?

Рікка знизала плечима. Зараз вона жила в мами і кожні другі вихідні — у тата. До тата треба добиратися годину автобусом. Але ж він скоро переселиться на Сосновий пагорб. Він пообіцяв.

— Один із моїх друзів там, де я жив раніше, так їздив між своїми батьками, — вів далі Джіммі.

Рікка знову кивнула. Хмаринка пари з рота Джіммі доплила до самого її личка.

Рікка й Джіммі водночас озирнулися, почувши кроки по гравію. То була Сільє з класу Рікки. Сільє — найліпша подружка Гітте. Ні одна, ні друга не надто приязні. Сільє підійшла зовсім близько. Вийняла щось із кишені. Конверт. Простягнула Джіммі, навіть не глянувши на Рікку, ніби її тут і не було.

— Відкриєш, коли залишишся на самоті, — усміхнулася Сільє до Джіммі, так мовби знала велику таємницю.

І таки знала, подумала Рікка, бо здогадувалася, що в тому конверті.

— Гаразд, — Джіммі запитально глянув на Сільє.

У Рікки з'явилося погане передчуття. І щодо Сільє з Гітте, і щодо конверта, якого Джіммі тримав у руці.

— Коли будеш зовсім-зовсім сам, — ще раз усміхнулася Сільє.

Вона обернулася і пішла геть, знову навіть не глянувши на Рікку.

Рікка втупилася поглядом у конверт. Не тямлячи, що робить, вихопила його з рук Джіммі.

— Подивимося, що там? — запитала, нервово трусячи в повітрі конвертом.

Їй так хотілося, щоб Джиммі відкрив конверт і показав їй лист. Щоб вони разом посміялися з написаних там дурниць і з загадкових усмішок Сільє. Щоб Джиммі сказав: які серйозні слова не були б там написані, вони не мають для нього ніякого значення.

— Облиш! — сказав Джиммі й потягнув конверт.

Рікка тримала його так міцно, що один кутик відірвався і залишився в її пальцях.

Джиммі запхав надірваний конверт у кишеню штанів. Сказав, що йому час додому. Рікка неохоче зістрибнула з парканця і рушила до свого дому.

Джиммі подобався Гітте, про це Рікка знала. Вона здивилася на відірваний кутик у руці. На ньому нічого не було написано. Ані однієї літери. Невже Гітте послала Сільє з листом? Невже питала в ньому, чи не хотів би Джиммі стати її коханим?

У вітальні близнюки гралися кубиками. Вони здійняли такий гармидер, що важко було нормально думати.

— Припиніть! — крикнула Рікка. — Замовкніть!

— Рікко, — сказала мама. — Не кричи на Анну й Нільса, їм лише по три рочки.

— А чому вони такі нестерпні? — запитала Рікка, проте мама не відповіла.

Іноді їй потрібно було трішки спокою. Особливо коли болів живіт і Джіммі отримував дурні листи.

— До речі, — раптом почала Рікка, сідаючи на кухонний табурет. — Коли тато переїде сюди, я зможу жити в нього стільки ж, скільки й у тебе?

— Що? — вражено перепитала мама.

— Коли тато переселиться на Сосновий пагорб, я зможу жити тиждень у нього, а тиждень у тебе? — повторила Рікка.

— Як це?

— Так живуть багато дітей, — мовила Рікка, думаючи про друга Джіммі.

А тоді подумала про тата. Вона за ним скучала. Він ніколи не знав, як минали її шкільні дні. Не знав її друзів. Усе змінилося б, якби вона жила в тата стільки ж часу, як у мами.

— Побачимо, — коротко відповіла мама.

Вона завжди так казала, коли хотіла уникнути прямої відповіді.

Рікка встала й поволі подалася нагору, у свою кімнату. Якщо підповзти у сам кутик ліжка, можна визирнути в кругле віконце й побачити будинок Джіммі. Заглянути просто в його кімнату. От якби вона мала бінокль, змогла би прочитати листа навіть здалеку.